

[Lysholt Hansen.]

amt bør medtages, fordi man her har vist både initiativ og offervilje for at ændre en udvikling, der ellers i dag ville have været helt katastrofal. Jeg forstår simpelt hen ikke handelsministerens indstilling. Den svarer til, om en læge ville fratage en patient den helbredende medicin på et tidspunkt, hvor kun halvdelen af behandlingsperioden var udløbet, for at konstatere, om det ville gå til den ene eller den anden side med patienten. Sådan handler ingen fornuftig læge, og sådan, som regeringen handler i denne sag, handler ingen fornuftig regering.

Lad mig også pege på, at den bærende idé i den amtskommunale reform, vi er ved at gennemføre her i tinget, er at skabe amter, der erhvervsmæssigt, økonomisk, befolknings- og beskæftigelsesmæssigt er bæredygtige. Det kommende Maribo-Præstø amt er, når bortses fra Bornholm, langt det svageste af de nye amter. Det strider derfor ikke alene mod ideen i den nye amtskommunale inddeling, men også mod al sund fornuft, hvis folketinget starter dette i forvejen svage amt dårligst muligt ved at holde det nuværende Maribo amt ude fra den nye egnsudviklingslov og dermed forringe dette områdes muligheder for at levere sit bidrag til, at det nye Maribo-Præstø amt kan blive bæredygtigt, når den nye amtsinddeling træder i kraft den 1. april 1970.

Jeg skal derfor henstille, at såvel handelsministeren som regeringen og folketingets medlemmer overvejer deres stilling, inden vi skal stemme, og beslutter sig til at stemme for ændringsforslag nr. 1. Medlemmerne vil i den afgivne betænkning have et meget grundigt materiale til belysning af det forslag, vi har stillet. Disse tal, både dem, vi har modtaget fra egnsudviklingsrådet, og dem, vi har modtaget fra Maribo amts forskellige organisationer og erhvervsudvalg og egnsudviklingsudvalg, viser, at dette amt i enhver henseende er at ligestille med de amter, loven nu tænkes at skulle dække. Jeg må måske også pege på, at vi i udvalget har fået oplyst, at i øjeblikket er der mellem 250 og 350 personer, der dagligt må tage en tur på 200 km frem og tilbage til deres arbejdsplads her i Københavns omegn for at få beskæftigelse. De tager denne lange tur i håbet om, at

der må ske en udvikling i det område, hvor de har deres bopæl, deres hus, sådan at de kan få fast arbejde i det område, de føler sig knyttet til. Hvis Maribo amt ikke kommer under denne lov, kan vi lige så godt åbent erkende, at dermed vil der komme en stagnationsperiode, der vil betyde, at disse mennesker opgiver håbet og troen på, at de vil kunne blive og få en varig beskæftigelse i Maribo amt, og de vil flytte, d.v.s. at en nej-stemme til forslaget om at medtage Maribo amt efter min opfattelse betyder en meget hurtigere yderligere svækkelse af amtet.

De undersøgelser, der er foretaget, viser, at i tiden fra 1970 til 1980 skal der pr. år etableres 300 arbejdspladser til mænd og 120 til kvinder i Maribo amt, hvis man blot skal undgå, at affolkningen fortsættes. I de forløbne år under egnsudviklingsloven fra 1958 til 1963 — det er de seneste tal, jeg har kunnet få — er der i Maribo amt sket en vækst i antallet af industrielle arbejdspladser pr. år på ca. 200 eller i alt 1.000 nye arbejdspladser, og det har endda ikke været tilstrækkeligt til at holde befolkningstallet. Jeg tror ikke, at tingets medlemmer ved nøje eftertanke vil kunne levere argumenter for, at den sunde udvikling, man er ved at få etableret, nu skal sættes i stå.

Jeg synes også, det er værd at pege på, fordi ministeren sagde, som han gjorde i sin fremsættelsestale, at det får konsekvenser for den enkelte familie. Lad mig bare nævne, at kommuneskatten pr. indbygger i Maribo amt var den sjettehøjeste i landet i 1967-68, kun overgået af Frederiksborg, Københavns, Roskilde, Holbæk og Odense amt. Det er simpelt hen, fordi indtægterne ikke har kunnet følge trit med det øvrige land, samtidig med at amtet har søgt at leve op til de opgaver, der vil være naturlige for et amt at løse. Samtidig ligger i amtet de kommunale nettoudgifter pr. indbygger på 964 kr., de fjerdehøjeste i landet, og hvad måske mere væsentligt er, de sociale udgifter i Maribo amt pr. indbygger er kun overgået af udgifterne pr. indbygger i København til sociale formål. Det viser noget om, at de, der er flyttet fra amtet, er den unge arbejdsdygtige gruppe, og tilbage er blevet ældre, der må modtage sociale ydelser.

Dette ting kan ikke, hvis det virkelig vil